

Sygn. akt VII U 2270/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 r. w Warszawie

sprawy W. N. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. N. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 14 sierpnia 2013 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. N. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013 r. na stałe.

Sygn. akt VII U 2270/13

UZASADNIENIE

W. N. (1) w piśmie z dnia 2 września 2013 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 sierpnia 2013 r. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż w jego ocenie obecny stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie zatrudnienia (odwołanie k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 września 2013 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 lipca 2013 roku uznała W. N. (1) za osobę częściową niezdolną do pracy do dnia 30 czerwca 2016 r. jednakże stwierdzono również, że za datę powstania niezdolności należy przyjąć 19 grudnia 2011 r. Okres zatrudnienia w X - leciu przed powstaniem niezdolności do pracy tj. od 19 grudnia 2001r. do 18 grudnia 2011 r. i stwierdził, że w tym okresie staż pracy udokumentowany przez odwołującego się wynosi zamiast wymaganych 5 lat jedynie 2 lata, 11 miesięcy i 12 dni. Natomiast w X- leciu przed dniem zgłoszenia wniosku tj. od 5 czerwca 2003 r. do 4 czerwca 2013 r. staż pracy wyniósł 3 lata, 10 miesięcy i 1 dzień. W oparciu o powyższe ustalenia organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 roku (znak: (...)), odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. N. (1), urodzony dnia (...), w dniu 8 maja 2013 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek t. II, k. 1-4 a.r.). Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (t. II, k. 5 a.r.) wraz z dokumentami potwierdzającymi te okresy (t. II, k.7 i nast. a.r.).

W toku postępowania W. N. (1) został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który wydał (w dniu 27 czerwca 2013r.) orzeczenie stwierdzające, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2016 r. oraz ustalające datę powstania tej niezdolności na dzień 19 grudnia 2011 r. (t. II, k. 25 a.r.). W związku z wniesieniem sprzeciwu, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała (w dniu 16 lipca 2013 r.) orzeczenie również stwierdzające, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 czerwca 2016 r. oraz ustalające datę powstania tej niezdolności na 19 grudnia 2011 r. (t. II, k. 39 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia **14 sierpnia 2013 r. znak: (...) odmówił W. N. (1) prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.** W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie spełnił drugiego z warunków zawartych w art. 57 w/w ustawy, bo w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy (tj. w okresie od 19 grudnia 2001 r. do 18 grudnia 2011 r.) udokumentował staż pracy wynoszący 2 lata, 11 miesięcy i 13 dni. W ostatnim 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku (tj. od 5 czerwca 2003 r. do 4 czerwca 2013 r.) udokumentował staż pracy wynoszący łącznie 3 lata, 10 miesięcy i 1 dzień (decyzja t. II, k. 71 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego W. N. (1) wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie sądowe.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił, że W. N. (1) posiada wykształcenie zawodowe – z zawodem wyuczonym posadzkarz. W grudniu 2011 r. przeżył udar krwotoczny mózgu. U ubezpieczonego rozpoznano objawy organicznego uszkodzenia mózgu tj. encefalopatię naczyniopochodną. Badaniem neurologicznym stwierdzono spowolnienie psychoruchowe, obniżenie niektórych funkcji poznawczych, zaburzenia zachowania, zmienność nastroju, obniżenie krytycyzmu oraz zaburzenia funkcji napędowo- popędowych. W zakresie głowy wyraźna maskowatość i naoliwienie twarzy, dodatni jest objaw ryjkowy, widoczny jest centralny niedowład n. VII lewego. W kończynach dolnych i górnych istnieje niedowład spastyczny lewostronny z dodatnimi objawami piramidowymi i objawem dłoniowo - bródowym obustronnie, chód jest praktyczno – spastyczny na kończynę dolną lewą przy pomocy laski, zaburzona jest koordynacja ruchowa. **W. N. (1) w dniu 5 września 2012 r. był już badany w Sądzie i już wówczas jego stan uzasadniał całkowitą niezdolność do pracy. W odniesieniu do powyższego badania istnieje istotne pogorszenie w postaci objawów zespołu psychoorganicznego jak i konieczność leczenia psychiatrycznego z powodu organicznych zaburzeń nastroju. W. N. (1) jest nadal całkowicie niezdolny do pracy na trwałe. Ze względu na wiek biologiczny oraz zmiany w mózgu brak jest szans na poprawę stanu psychoneurologicznego** (opinia biegłego neurologa W. Z. k. 16 a.s.).

Z powodu schorzeń narządu ruchu (choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa L-S stawów kolanowych, skokowych i śródstopno – paliczkowych paluchów) należy uznać, że ubezpieczony utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po tej niezdolności: grudzień 2012 r. stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe- zwłaszcza zaawansowana choroba zwyrodnieniowa stawu kolanowego prawego i stawu skokowego lewego (potwierdzone w badaniu MRI z dnia 29.11.2013r.) ma charakter postępujący, nie rokuje poprawy, stąd zasadne jest orzeczenie niezdolności częściowej trwałej (opinia biegłego ortopedy J. W. k. 41-44 a.s.).

U W. N. (1) stwierdzono naruszenie sprawności organizmu kwalifikujące do uznania całkowitej niezdolności do pracy od dnia zachorowania na udar krwotoczny mózgu od dnia 19 grudnia 2011 r. do dnia 21 kwietnia 2013 r. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia biorąc pod uwagę stan neurologiczny odwołującego (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 30 czerwca 2013 r. oraz Komisji Lekarskiej z dnia 30 czerwca 2013 r.- badany został uznany za częściowo niezdolnego do pracy). Biegły neurolog poparł powyższe stanowisko oraz uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 21 kwietnia 2013 r. trwale. Po udarze krwotocznym W. N. (1) spełniał kryteria do uznania całkowitej niezdolności do pracy, jednakże leczenie farmakologiczne i rehabilitacja pozwoliła na usprawnienie kończyn niedokładnych dlatego też uznany został za osobę częściowo niezdolną do pracy. Wymaga dalszego leczenia farmakologicznego i rehabilitacji (opinia biegłego neurologa T. P. k. 90-92 a.s.).

U ubezpieczonego stwierdzono organiczne zaburzenia nastroju i zachowania. Nasilenie dolegliwości powoduje częściową niezdolność do pracy zawodowej od 2011r., która ma charakter trwały (opinia biegłego psychiatry M. L. k. 113-114 a.s.).

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 r. pełnomocnik organu rentowego nie wniósł uwag do opinii biegłych sądowych. Wskazał, iż okresy składkowe ubezpieczonego według stanu na dzień 14 sierpnia 2013 r. wynoszą 30 lat, 6 miesięcy i 26 dni (protokół k. 134-135 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, ortopedii oraz psychiatrii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Opinie zostały wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Jako podstawę ustaleń w niniejszej sprawie Sąd przyjął opinię biegłego neurologa

W. Z. oraz odmówił waloru wiarygodności opinii neurologa T. P.. Biegła w opinii swej wskazała bowiem, iż o poprawie stanu zdrowia ubezpieczonego świadczy usprawnienie kończyn co stoi w sprzeczności z opinią powołanego w sprawie biegłego ortopedy. Wobec faktu, iż opinia ta niezgodna jest z opiniami dwóch powołanych w sprawie biegłych sądowych tj. neurologa W. Z. oraz ortopedy

J. W. nie mogła ona stanowić podstawy ustaleń w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. N. (1) od decyzji organu rentowego z dnia 14 sierpnia 2013 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Z przepisu art. 57 ust. 2 w/w ustawy wynika, że wymogu powstania niezdolności do pracy w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2).

Zgodnie zaś z art. 58 ust. 4 przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpiezonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpiezonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są, bowiem, doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpiezonego. Opinie wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez W. N. (1). W ocenie Sądu, biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Sąd odmówił wiarygodności wnioskowi zawartemu w opinii biegłego neurologa T. P. z uwagi na fakt, iż stała ona w sprzeczności z wnioskami zawartymi w opiniach pozostałych biegłych. W ocenie Sądu nie nastąpiła bowiem poprawa stanu zdrowia ubezpiezonego w zakresie neurologicznym.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że u ubezpiezonego stwierdzono objawy organicznego uszkodzenia mózgu tj. encefalopatię naczyniopochodną. Ze względu na wiek biologiczny oraz zmiany w mózgu brak jest szans na poprawę stanu psychoneurologicznego. Powyższe powoduje, iż W. N. (2) jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy. Ponadto stwierdzone u niego zmiany zwyrodnieniowe mają charakter postępujący oraz nie rokują poprawy przy czym biegły z zakresu psychiatrii stwierdził u odwołującego organiczne zaburzenia nastroju i zachowania. Z tych też względów w ocenie Sądu wnioskodawca w związku z kumulacją kilku schorzeń nie ma możliwości wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej oraz brak jest rokowań odnośnie możliwości poprawy jego stanu zdrowia.

Osoba całkowicie niezdolna do pracy, która udowodniła okres składkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny, ma prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy bez względu na to, czy niezdolna do pracy stała się przed upływem 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia lub innych okresów, wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak również bez względu na to, czy w ostatnim dziesięcioleciu ma co najmniej 5-letni okres składkowy i nieskładkowy. Ustawodawca uznał, że w przypadku osób całkowicie niezdolnych do pracy, posiadających tak długi okres składkowy, racjonalne jest zrezygnowanie z dodatkowych warunków nabycia prawa do renty.

W przedmiotowej sprawie, co jest bezsporne wnioskodawca posiada okresy składkowe w wymiarze ponad 30 lat. Tym samym zachodzi w niniejszej sprawie możliwość wyłączenia go z obowiązku wykazania okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 5 lat w dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 129 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję z ten sposób, że przyznał W. N. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013 r. na stałe.

z/ (...)